

mint a valóságnak másik két, emberi szellemenben tört darabja: értéke közös nevezőre hozható, összeadható és kivonható sajátos lényegének és egymástól való függetlenségének legkisebb csorbulása nélkül". Videant philosophi!

*

Lelkes István írja a François Coppée vezetése alatt 1883-ban Budapestre jött francia delegációról:

A francia vendégek Szobnál lépték át a magyar határt s onnan hajón utaztak egész Pestig. (A magyar-francia barátság aranykora, Bp. 1933, 214. l.)

Valóban aranykor lehetett, de a csehek aranykora, nem a mienk... Ehhez már kommentár sem kell. Talán Adyt is át kellene stilizálni trianoni viszonyokra: Szabad-e Szobnál betörnöm, Új időknek új dalaival...

LEVELESTÁR.

Németesen. A lapokban hosszú cikkek jelentek meg a bridge-ről. Ha már idegen kártyajátékokat veszünk át, inkább vegyük át az idegen szót is, mintsem magyartalanra fordítsuk a terminusokat. A kijátszás művészete csúnya fordítása a német auspielen-nek. Magyarul: „hívás” vagy „indítás”. Kijátszani, rászedni embereket szoktak... — Angolosan. Bethlen Margit írja (BH. ápr. 21): „... szinte már nem is realizálta, hogy mit jelent”. Ez az angol eredetű szó (to realize) az utóbbi években francia divatszóvá, előkelő angломán affekcióvá lett, azzal az értelemmel, hogy „elképzelni”, „megérteni”, „világossá tenni önmagunk előtt”. Semmi szükség a szónak ilyen használatára, mert zavarja a „realizálni” egyéb értelmeit: valóra váltani, a nyereséget lekötni a játék abbahagyásával. — Arany és Petőfi. Szathmáry István ilyen című verse valóban a „Homér és Oszián” utánpótlása. De talán mentsége, hogy szándékos. — Szegedi Téka. Aki Sértő Kálmánt lírikusnak tartja, mint a Szabadság kritikusa (nov.), azzal nem lehet vitatkozni. Csak annyit jegyzünk meg, hogy a Szabadság nem tartja jelentősnek Szeged kulturája szempontból az egyetemet és „az egyetem árnyékában megjelenő Széphalom c. folyóiratot”, — ezzel a megállapításával azonban némiképp ellentétbe jut, mikor a szegedi kultúra föllendítőinek és ígéreteinek épen azokat tartja — Buday Györgyöt és Berczeli Anzelm Károlyt — akik az egyetem neveltjei és a Széphalom munkatársai. Azt sem tudja a Szabadság, de elárulhatjuk, hogy a nagy dicsérettel említett Magyar László-féle parasztrehány és a Magyar Téka, szintén össze vannak kapcsolódva az előbb említett két szegedi tényezővel. Abban egyetértünk a Szabadsággal, hogy olyan sokat vár a szegedi Szent Márk-tértől. De akkor mért szólja le két hasábbal előbb a klebelsbergi „kultúrlényt” és a bethleni építő kultúrpolitikát? Mehr Logik! — Debreceni olvasó. Köszönjük a szíves figyelmeztetést. Nem kerülte el figyelmünket a hihetetlenül naiv és önképzőkori nívón levő Csokonai-tanulmány, de nem az illusztris szerzőt hibáztatjuk érte, aki elvégre is nem hivatott annak elbírálására, hogy megáll-e a tudomány előtt, amit kedvenc kollégiumi költőjéről elmesél, — hanem hibáztatjuk a Franklin-Társulat lektorát, aki azt hitte, hogy az illusztris szerzőnév jobb cégér, mint egy szürke filologusé és hogy az illusztris szerzőnév talán jótékony fátylat borít a semmitmondó Csokonai-tanulmány hiányaira.